

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Urbanus

Citation: Andersen, H. C.: "Urbanus", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 238. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr05val-shoot-workid93257/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Urbanus.

[17]

Der var i et Kloster en ung Munk ved Navn *Urbanus*, from og flittig var han og ham var betroet Nøglerne til Klosters Bog-Samling og *han vogtede irolig denne Skat, skrev mange skjønne Bøger og studerede meget i de andre Bøger og i den 5 hellige Skrift. Da fandt han hos *Apostelen Paulus det Bibel-Sprog »For Gud er tusinde Aar som een Dag og een Nattavagt.« Dette syntes den unge Munk reent umuligt, han ikke kunde eller mægtede at troe det og han plagede sig i Tvivl og Grublen. 10

Da skeete det en Morgen at Munken gik ned fra det skumle Bogkammer ud i den *solbelyste smukke Klosterhave, der sad en lille broget Skov-Fugl i Haven, den søgte nogle Smaa-Korn og fløj op paa en Green, hvor den sang ganske forunderligt deiligt. – Og saa var den lille Fugl slet ikke sky, den lod 15 Munken komme heelt hen til sig og han havde gjerne fanget den, men Fuglen fløj fra Træ til Træ, Munken fulgte efter den, og altid sang den *med klar og deilig Røst, men den lod sig ikke fange, skjønt den unge Munk forfulgte den et godt Stykke fra Klosterhaven ind i Skoven. *Endelig lod han det være og 20 vendte igjen om til Klosteret; men Alt hvad han søe syntes ham nu forandret. Alt var blevet mere udstrakt, større og smukkere, baade Bygningen og Haven, og istedenfor den lave, gamle lille Klosterkirke, stod nu en mægtig Domkirke med tre Taarne. Det kom Munken sølsomt og næsten *trolddomsagtigt for. Og 25 da han kom til Klosterporten og med Tøven trak i Klokkestrengen, da traadte ham imøde en ham ganske ubekjendt Portner, der væg bestyrtset tilbage *for ham. – Nu skred Munken henover Klosterkirkegaarden, paa den var saa mange mange

† *Collin 36, s^o V:7. 1 bl. 4°, titel tilføjet med anden hånd. Ikke tidl. trykt på dansk.*

*han vogtede] vogtede t. 5 *Apostelen] Apostelens t. 12 *solbelyste] lyse, hvortil føjet acbs t. 18 *med] men t. 20 *Endelig] Endlig t. 25 *trold-] trold- t. 28 *for] vor t.

Gravstene, som han aldrig erindrede sig at have seet før. Og da han nu traadte ind mellem Klosterbrødrene, vege de Alle, [17] *forfærdede, tilside for ham. Kun *Abbeden, men ikke hans Abbed, en ganske anden, yngre, blev staaende og strakte ham 6 Krusefæret indøde, udbrydende: »I Navn af den Korsfæstede, hvo er Du usalige Aand, stegen op fra Graven, hvad søger Du blandt os Levende!»

Da gik en Gysen gjennem Munken, og han valedede som en Oding vakler, og sænkede sine Øine *mod Jorden. See, da havde 10 han et langt sølvvidt Skjæg, der naaede ham ned over hans Belte, hvor endnu Nøglenippet hang til de tillaaede Bogskabe. Munkene der sase i ham en forunderlig Fremmed ledede ham med sky Ærefrygt hen til Abbedens Sæde. Der gav denne en ung Munk Nøglen til Bog-Salen, han aabnede og bragte en 15 skreven Krønikebog, hvori stod at lèse at for tre hundrede Aar siden var Munken *Urbanus* pludselig sporløs forsvunden; Ingen vidste om han var flygtet eller omkommet ved en Ulykke.

»O Skov-Fugl! var det din Sang!» sagde den Fremmede med et Suk. »Knap tre Minutter fulgte jeg dig og lyttede til din 20 Sang og imens forgik tre Aarhundreder. Du har sjunget mig Sangen om Evigheden, den jeg ikke kunde fatte. Nu fattet jeg den og tilbeder Gud i Støvet, jeg seiv et Støvkorn!» *sagde han, bøjede sit Hovede og hans Lemmer faldt hen som et Støv. —

3 *forfærdede] forfærdet t. *Abbeden] Abbeden. overalt i t. 9 *mod] mod t.
22 *sagde] sagte t.